

URZĄD GMINY
w Lutocinie - SEKRETARIAT
Wpłynęło dnia 09 LIS 2022
Nr 3286/2022 Zał.

Ciechanów, dnia 27 października 2022 r.

SKO/I/V/1863/2022

DECYZJA

Na podstawie art. 2 w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 12 października 1994 r. o samorządowych kolegiach odwoławczych (t. j. Dz. U. z 2018 r., poz. 570), art. 138 § 2 Kodeksu postępowania administracyjnego (t.j. Dz. U. z 2021 r., poz. 735), Samorządowe Kolegium Odwoławcze w Ciechanowie, w składzie:

1. - przewodnicząca składu orzekającego,
2. - członek składu orzekającego,
3. - członek składu orzekającego(spr.).

rozpatrzyło, w dniu 27 października 2022 roku, odwołania Pana _____ zam.
i Pana _____, od
decyzji Wójta Gminy Lutocin z dnia 9.09.2022 r. nr 9/2020/2022 znak:
BGN.6220.10.2020/2022 o odmowie ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji
przedsięwzięcia pod nazwą: „budowa sześciu budynków kurników do chowu ściółowego
brojlera kurzego o obsadzie po 60 000 szt każdy (razem 1440 DJP) oraz 8 zbiorników na gaz
płynny o pojemności po 6 700 l każdy na działce o nr ew. 125/2 położonej w miejscowości
Mojnowo, gm. Lutocin i na działce o nr ew. 177/1 położonej w miejscowości Przeradz Wielki
gm. Lutocin woj. mazowieckie” i orzekło:

- uchylić zaskarżoną decyzję w całości i przekazać sprawę do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji.

UZASADNIENIE

Wójt Gminy Lutocin, po rozpatrzeniu wniosku Panów _____ i _____, decyzją z dnia 9.09.2022 r. nr 9/2020/2022 znak: BGN.6220.10.2020/2022 odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań dla realizacji przedsięwzięcia pod nazwą: „budowa sześciu budynków kurników do chowu ściółowego brojlera kurzego o obsadzie po 60 000 szt każdy (razem 1440 DJP) oraz 8 zbiorników na gaz płynny o pojemności po 6 700 l każdy na działce o nr ew. 125/2 położonej w miejscowości Mojnowo, gm. Lutocin i na działce o nr ew. 177/1 położonej w miejscowości Przeradz Wielki gm. Lutocin woj. mazowieckie.” Odmowa ustalenia środowiskowych uwarunkowań została uzasadniona uciążliwością substancji odorotwórczych. Organ wydający decyzję biorąc pod uwagę skalę inwestycji (1440 DJP) uznał, że zapach pochodzący z tego typu hodowli będzie charakterystyczny, odczuwalny i rozpoznawalny, a występowanie uciążliwości zapachowych nie będzie sporadyczne czy okresowe lecz częste, biorąc pod uwagę planowanych kilka cykli w ciągu roku. Uciążliwości odorowe związane będą nie tylko z funkcjonowaniem obiektu, ale również z transportem nawozów, pasz itp. Biorąc pod uwagę skalę przedsięwzięcia, zdrowie lokalnych mieszkańców będzie narażone, z uwagi na zorganizowane i niezorganizowane emisje zanieczyszczeń do powietrza. Mimo przyjętych rozwiązań techniczno-technologicznych, przedmiotowa instalacja będzie źródłem emisji substancji odorowych, powstających w wyniku rozkładu produktów przemiany materii zwierząt podczas chowu. Źródłem ciągłej emisji odorów do powietrza są również m.in.

systemy wentylacyjne. Brak możliwości dokonania miarodajnej analizy emisji odorów ze względu na brak stosownych uregulowań prawnych powoduje, że realizacja planowanego przedsięwzięcia narusza zasadę zrównoważonego rozwoju.

Emisja odorów ze strony fermy drobiu stanowi zagrożenie życia i zdrowia mieszkańców. Kierując się zasadą przezorności, zgodnie z którą wszelkie prawdopodobieństwa wystąpienia negatywnych skutków należy traktować tak, jak pewność ich wystąpienia, w ocenie organu, zasadna jest odmowa wyrażenia zgody na realizację zadań, których skutki są niepewne, wątpliwe lub ryzykowne, mając na uwadze w szczególności zdrowie i życie mieszkańców.

Organ stwierdził także, że w raporcie nie został przedstawiony alternatywny wariant najkorzystniejszy dla środowiska.

Od powyższej decyzji odwołania złożyli Panowie i wnosząc o uchylenie decyzji w całości i przekazanie sprawy Wójtowi Gminy Lutocin do ponownego rozpatrzenia w celu ustalenia środowiskowych uwarunkowań w przedmiotowej sprawie. W treści odwołań przedstawili przebieg postępowania podnosząc fakt uzyskania pozytywnych opinii i uzgodnień. Uzyskane uzgodnienia nakładają na Inwestora obowiązek zastosowania czynników zmniejszających ryzyko negatywnego oddziaływania planowanej inwestycji na środowisko. Teren projektowanego przedsięwzięcia stanowi obszar rolniczej przestrzeni produkcyjnej, przekształcony antropogenicznie, zubożały pod względem składu gatunkowego fauny i flory. Planowana inwestycja należy do przedsięwzięć służących produkcji rolniczej i nie zmienia charakteru gruntu rolnego. Przedstawione w raporcie oś obliczenia stopnia uciążliwości i ich analiza wykazały, że funkcjonowanie planowanego przedsięwzięcia spełniać będzie obowiązujące standardy jakości powietrza, nie będzie powodować przekroczeń norm dopuszczalnych stężeń zanieczyszczeń, co pozwala na stwierdzenie, że eksploatacja planowanego przedsięwzięcia nie będzie źródłem oddziaływania odorowego. Biorąc pod uwagę specyfikę planowanego przedsięwzięcia oraz jej znaczną odległość od zabudowy mieszkaniowej nie powinno dochodzić do konfliktów społecznych dotyczących emisji substancji tzw. odorów. Nieprzyjemne zapachy mogą być odczuwalne w czasie niekorzystnych warunków atmosferycznych w najbliższej położonych gospodarstwach. Inwestycja ze względu na typ wentylacji tj. wymuszona mechanicznie, nie będzie powodować przekroczeń dopuszczalnych poziomów amoniaku i siarkowodoru, które są głównym źródłem tzw. odorów.

W ocenie Inwestorów, Wójt Gminy Lutocin nie miał podstawy prawnej do odmowy ustalenia środowiskowych uwarunkowań, ponieważ ustawodawca przewiduje wydanie decyzji odmownej w przypadkach wskazanych w art. 81 w związku z art. 80 ust. 2 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz ocenach oddziaływania na środowisko.

Samorządowe Kolegium Odwoławcze rozpatrując sprawę w trybie odwoławczym zważyło, co następuje:

Materialnoprawną podstawą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie są przepisy ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (t.j. Dz. U. z 2022 r., poz. 1029), zwanej dalej „ustawą” z oraz przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 września 2019 r. w sprawie przedsięwzięć mogących znacząco oddziaływać na środowisko (Dz. U. z 2019 r. poz. 1839).

Planowane przedsięwzięcie będzie polegało na budowie 6 obiektów inwentarskich (kurników), na działkach nr 125/2 w miejscowości Mojnowo i 177/1 w miejscowości Przeradz Wielki. W planowanych kurnikach będzie odbywał się chów brojlerów metodą ściółkową. Każdy kurnik będzie posiadał obsadę 60 000 szt. co daje obsadę wynoszącą 1440 DJP.

Planowane przedsięwzięcie należy do przedsięwzięć mogących zawsze znacząco oddziaływać na środowisko – art. 59 ust. 1 pkt 1 ustawy oraz § 2 ust. 1 pkt 51 lit. b rozporządzenia. Dla realizacji tego rodzaju przedsięwzięcia wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach – art. 71 ust. 2 pkt 1 ustawy.

Planowane przedsięwzięcie kwalifikuje się do przedsięwzięć, dla których obowiązek sporządzenia raportu oddziaływania na środowisko jest obligatoryjny. W postępowaniu, ocena okoliczności faktycznych dokonywana jest w oparciu o przygotowany raport, który stanowi istotny środek dowodowy i który organ obowiązany jest uwzględnić przy wydawaniu decyzji.

W świetle art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy przez ocenę oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko należy rozumieć postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko planowanego przedsięwzięcia, obejmujące w szczególności: a) weryfikację raportu o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, b) uzyskanie wymaganych ustawą opinii i uzgodnień, c) zapewnienie możliwości udziału społeczeństwa w postępowaniu. Postępowanie w sprawie oceny oddziaływania na środowisko służy ocenie na wstępnym etapie wszystkich potencjalnych zagrożeń dla środowiska oraz podjęciu próby wypracowania rozwiązań eliminujących lub maksymalnie minimalizujących negatywne oddziaływania na środowisko, które następnie powinny być wykorzystane na dalszych etapach postępowania administracyjnego.

Stosownie do powyższego, zgodnie z art. 62 ust. 1 ustawy, w ramach oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko określa się, analizuje oraz ocenia: 1) bezpośredni i pośredni wpływ danego przedsięwzięcia na: a) środowisko oraz ludność w tym zdrowie i warunki życia ludzi, b) dobra materialne, c) zabytki, ca) krajobraz w tym krajobraz kulturowy d) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-ca, e) dostępność do złóż kopalin; 1a) ryzyko wystąpienia poważnych awarii oraz katastrof naturalnych i budowlanych; 2) możliwości oraz sposoby zapobiegania i zmniejszania negatywnego oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko; 3) wymagany zakres monitoringu.

Organ wydający decyzję środowiskową opiera więc swoje ustalenia i oceny, w zakresie wyznaczonym w art. 62 ust. 1 ustawy, na treści raportu. Raport jest zatem najważniejszym dowodem w sprawie i jego racjonalność, logiczność, obiektywizm przedstawionej przez inwestora argumentacji, powinien być poddany wnikliwej analizie organu wydającego decyzję, w szczególności pod kątem zawartości wyszczególnionej w art. 66 ustawy. Raport powinien uwzględniać wszystkie potencjalne zagrożenia środowiskowe związane z realizacją planowanej inwestycji.

Bezpornym jest, że raport o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko, będący kluczowym dowodem w sprawie, przedkładany przez wnioskodawcę jest jednym z najważniejszych elementów postępowania w sprawie oceny na środowisko, mającym ułatwić ustalenie wszystkich potencjalnych zagrożeń związanych z realizacją planowanego przedsięwzięcia.

Organ, przeprowadzając postępowanie dokonuje kontroli kompletności raportu oraz bada poprawność informacji zawartych w raporcie. Wynika to z faktu, że ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko przeprowadzana jest w celu zidentyfikowania, a następnie zminimalizowania lub wykluczenia negatywnego wpływu inwestycji na środowisko. Aby dokonać prawidłowej oceny, niezbędne jest posiadanie rzeczywistych danych dotyczących wpływu przedsięwzięcia na środowisko.

Raport powinien być wszechstronnie przeanalizowany przez organ decyzyjny, a pojawienie się wątpliwości co do jego kompletności, czy rzetelności ocen w nim

przedstawionych, zobowiązuje organ prowadzący postępowanie w pierwszej kolejności do uzupełnienia materiału dowodowego w celu rozważenia wszelkich niejasności w stanie faktycznym sprawy.

Na organie pierwszej instancji spoczywa obowiązek samodzielnej oceny, czy przedłożony przez wnioskodawcę raport zawiera treści zgodne z obowiązującymi przepisami zawartymi w art. 66 ustawy i czy uwzględnia wszystkie ewentualne zagrożenia związane z realizacją wnioskowanego zamierzenia.

Wymagania formalne raportu są precyzyjnie określone w art. 66 ustawy. W myśl art. 66 ust. 1 pkt 4, 5, 6, 6a i 7 ustawy, raport oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko powinien zawierać:

- 4) opis przewidywanych skutków dla środowiska w przypadku niepodejmowania przedsięwzięcia, uwzględniający dostępne informacje o środowisku oraz wiedzę naukową;
- 5) opis wariantów uwzględniający szczególne cechy przedsięwzięcia lub jego oddziaływania, w tym:
 - a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego,
 - b) racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska- wraz z uzasadnieniem ich wyboru;
- 6) określenie przewidywanego oddziaływania analizowanych wariantów na środowisko, w tym również w przypadku wystąpienia poważnej awarii przemysłowej i katastrofy naturalnej i budowlanej, na klimat, w tym emisje gazów cieplarnianych i oddziaływania istotne z punktu widzenia dostosowania do zmian klimatu, a także możliwego transgranicznego oddziaływania na środowisko, a w przypadku drogi w transeuropejskiej sieci drogowej, także wpływu planowanej drogi na bezpieczeństwo ruchu drogowego;
- 6a) porównanie oddziaływań analizowanych wariantów na:
 - a) ludzi, rośliny, zwierzęta, grzyby i siedliska przyrodnicze, wodę i powietrze,
 - b) powierzchnię ziemi, z uwzględnieniem ruchów masowych ziemi, i krajobraz,
 - c) dobra materialne,
 - d) zabytki i krajobraz kulturowy, objęte istniejącą dokumentacją, w szczególności rejestrem lub ewidencją zabytków,
 - e) formy ochrony przyrody, o których mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody, w tym na cele i przedmiot ochrony obszarów Natura 2000, oraz ciągłość łączących je korytarzy ekologicznych,
 - f) elementy wymienione w art. 68 ust. 2 pkt 2 lit. b, jeżeli zostały uwzględnione w raporcie o oddziaływaniu przedsięwzięcia na środowisko lub jeżeli są wymagane przez właściwy organ,
 - g) wzajemne oddziaływanie między elementami, o których mowa w lit. a-f;
- 7) uzasadnienie proponowanego przez wnioskodawcę wariantu, z uwzględnieniem informacji, o których mowa w pkt 6 i 6a;

W orzecznictwie sądowoadministracyjnym ugruntowany jest pogląd, iż przepis art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy jednoznacznie stanowi, że raport musi zawierać opis analizowanych wariantów. Dotyczy to nie tylko wariantu proponowanego przez wnioskodawcę, lecz także racjonalnego wariantu alternatywnego jak i wariantu najkorzystniejszego dla środowiska, łącznie z uzasadnieniem ich wyboru. Przepis art. 66 ust. 1 pkt 6 wymaga określenia także przewidywanego oddziaływania na środowisko w aspekcie każdego z analizowanych wariantów.

Ustawodawca zakłada zatem wynikającą z istnienia potencjalnej możliwości przedstawienia różnych wariantów planowanej inwestycji, konieczność ich analizy przez inwestora i

przedstawienia w taki sposób, by organ wydający decyzję środowiskową dysponował materiałem do dokonania własnej analizy, który z tych wariantów jest możliwy do realizacji z punktu widzenia zagrożeń dla środowiska. Inwestor nie może więc z góry ograniczać możliwości analizy oddziaływań na środowisko wynikających z różnych wariantów planowanego przedsięwzięcia.

Z kwestią dotyczącą wariantowania realizacji przedsięwzięcia wiąże się przepis art. 81 ust. 1 ustawy, zgodnie z którym jeżeli z oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko wynika zasadność realizacji przedsięwzięcia w wariantcie innym niż proponowany przez wnioskodawcę, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, za zgodą wnioskodawcy, wskazuje w decyzji wariant dopuszczony do realizacji lub, w razie braku zgody wnioskodawcy, odmawia zgody na realizację przedsięwzięcia.

Niewątpliwie art. 81 ust. 1 ustawy zobowiązuje organ do analizy oceny oddziaływania na środowisko pod kątem tego, czy wariant alternatywny nie jest bardziej zasadny niż ten jaki zaproponował inwestor. Wybór wariantu najbardziej zasadnego powinien być dokonywany w oparciu o zestawienie skutków realizacji dla środowiska. Wariantem najbardziej zasadnym będzie więc ten, który przyniesie najmniej szkód środowisku. Wskazówki w tym zakresie powinny płynąć z treści raportu, bowiem art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy wymaga, aby znalazły się w nim takie elementy jak opis analizowanych wariantów, w tym a) wariantu proponowanego przez wnioskodawcę oraz racjonalnego wariantu alternatywnego, b) racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska wraz z uzasadnieniem ich wyboru.

Warianty przedsięwzięcia powinny się różnić przede wszystkim pod względem sposobu, w jaki przedsięwzięcie w każdym z tych wariantów będzie oddziaływać na środowisko, ponieważ ich rolą jest wskazanie alternatywnych rozwiązań pozwalających to środowisko chronić w jak najpełniejszym wymiarze. Warianty przedsięwzięcia nie mogą odbiegać od siebie w takim stopniu, który oznaczałby swoistą zmianę tożsamości tego przedsięwzięcia poprzez przekształcenie jego konstytutywnych, fundamentalnych parametrów i prowadziłyby w rezultacie do zaproponowania do realizacji kilku różnych przedsięwzięć tego samego rodzaju. Powinny one poprzestać na korekcie parametrów dokonywanych w ramach jednego przedsięwzięcia (por. wyrok NSA z 29 stycznia 2015 r., sygn. akt II OSK 1605/13).

Jako wariant inwestorski w raporcie został przedstawiony przedstawiony wariant polegający na budowie 6 kurników do chowu brojlera kurzego o obsadzie po 60 000 szt każdy (razem 1440 DJP) oraz 8 zbiorników na gaz płynny o pojemności po 6 700 l każdy. W ciągu roku planowane jest 6 pełnych cykli hodowlanych. Chów brojlerów będzie odbywał się metodą ściółkową.

W treści raportu autor stwierdził, że „Przedsięwzięcie będące przedmiotem opracowania nie posiada projektowanych rozwiązań alternatywnych. Jediną alternatywą dla realizacji inwestycji mógłby być wariant związany z inną lokalizacją przedsięwzięcia. Rozpatrywanie innej lokalizacji, w świetle wyżej wymienionych czynników, nie ma racjonalnego uzasadnienia, zatem wariant najkorzystniejszy dla środowiska polega na realizacji przedmiotowego zamierzenia inwestora tj. budowy kurników, na zawartych w niniejszym raporcie zasadach (...)”.

W uzupełnieniu raportu został wskazany jako racjonalny wariant alternatywny – hodowla kur w systemie klatkowym (bez wskazania obsady w poszczególnych kurnikach).

W ocenie składu orzekającego Kolegium, przedstawiony racjonalny wariant alternatywny został przedstawiony bardzo skrótowo. Takie przedstawienie racjonalnego wariantu alternatywnego, jak to ma miejsce w rozpatrywanej sprawie, nie może być uznane za spełniające wymagania z art. 66 ust. 1 pkt 5, 6 i 6a ustawy.

W opisie poszczególnych wariantów powinny być zachowane jednakowe proporcje. W opisach wariantów przedsięwzięcia powinno znaleźć się jednoznaczne wskazanie sposobu funkcjonowania przedsięwzięcia, które musi znaleźć swoje odzwierciedlenie w parametrach technicznych opisujących przedsięwzięcie. Wszystkie warianty powinny zawierać analizę oddziaływania na poszczególne elementy środowiska, które mogą być znacząco dotknięte skutkami realizacji przedsięwzięcia, w szczególności na ludzi, faunę florę, glebę, wodę, powietrze czynniki klimatyczne, aktywa materialne, łącznie z dziedzictwem architektonicznym i archeologicznym, krajobrazem oraz wzajemne relacje pomiędzy powyższymi elementami (art. 66 ust. 1 pkt 6a ustawy).

Treść uzasadnienia zaskarżonej decyzji wskazuje, że organ pierwszej instancji nie miał zastrzeżeń do przedstawionego w raporcie racjonalnego wariantu alternatywnego, jednakże w ocenie Kolegium organ powinien rozważyć, czy hodowla kur może być wariantem alternatywnym dla chowu brojlerów.

Bezspornie w raporcie nie został przedstawiony, wymagany przez art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy, wariant najkorzystniejszy dla środowiska.

Wariant proponowany przez wnioskodawcę nie może być jednocześnie wariantem najkorzystniejszym dla środowiska. Alternatywność oznacza bowiem, że poszczególne warianty muszą się różnić między sobą. Taka sytuacja, gdy wariantem najkorzystniejszym dla środowiska jest wariant inwestorski może występować wyjątkowo i dotyczyć wyjątkowych inwestycji, natomiast planowana inwestycja nie nosi cech wyjątkowości. Założenie ustawodawcy wydaje się wskazywać, że obiektywnie zawsze istnieje możliwy do realizacji wariant korzystniejszy dla środowiska niż ten proponowany przez inwestora.

Warianty realizacji przedsięwzięcia stanowią jeden z najważniejszych środków oceny oddziaływania na środowisko, dlatego też Inwestor jest zobowiązany przedłożyć taki raport, w którym zostanie rzetelnie przedstawiona analiza wszystkich wariantów, o których mowa w art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy. Raport powinien zawierać opis trzech wariantów i nie jest dopuszczalna sytuacja, w której raport obejmuje przede wszystkim analizę oddziaływania na środowisko wariantu proponowanego przez wnioskodawcę i marginalnie analizuje wariant alternatywny i nie zawiera konkretnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska.

Wszystkie warianty powinny zawierać analizę oddziaływania na środowisko. Art. 66 ust. 1 pkt 6a i 7 ustawy wskazuje także na konieczność zawarcia w raporcie porównania oddziaływań analizowanych wariantów i uzasadnienia proponowanego przez wnioskodawcę wariantu.

Organy administracji mają obowiązek ocenić, na podstawie art. 80 K.p.a., wartość dowodową raportu. Ewentualny brak dostatecznego odniesienia się do istotnych kwestii oznacza, że raport w tym zakresie może zostać uznany za nie spełniający wymogów ustawowych. W ocenie Kolegium Inwestor nie spełnił wskazanych w ustawie wymogów dotyczących przedstawienia wariantów realizacji przedsięwzięcia. Brak przedstawienia w pełnym zakresie racjonalnego wariantu alternatywnego i brak racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska skutkuje tym, że raport jest niepełny i nie spełnia wymagań określonych w art. 66 ust. 1 pkt 5 ustawy. Stwierdzone braki w raporcie odnośnie racjonalnego wariantu alternatywnego i racjonalnego wariantu najkorzystniejszego dla środowiska skutkują także brakiem analizy oddziaływania analizowanych wariantów na środowisko (art. 66 ust. 1 pkt 6).

Należy także stwierdzić, że w przypadku przedsięwzięcia takiego jak planowane, istotne znaczenie ma kwestia ewentualnej uciążliwości odorowej, gdyż to głównie uciążliwość odorowa prowadzi do powstania konfliktów społecznych. Wobec braku ustawy normującej sposób oraz zakres badania i oddziaływania odorów na środowisko podstawę orzekania w tego

typu sprawach stanowi przede wszystkim skala zjawiska oraz możliwy zakres środków służących ograniczeniu tej uciążliwości.

W postanowieniu z 30.09.2021 r. nr WOOS-I.4221.349.2020.MKA.2 Regionalny Dyrektor Ochrony Środowiska w Warszawie wyraził opinię, iż przeprowadzona ocena oddziaływania planowanej inwestycji na powietrze wykazała, iż na etapie eksploatacji przedmiotowego przedsięwzięcia, poziomy substancji odoroczynnych, takich jak amoniak czy siarkowodór, pochodzących z procesu technologicznego, nie spowodują przekroczenia aktualnie obowiązujących norm w tym zakresie, zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. z 2010 r. nr 16, poz. 87).

Zagadnienie uciążliwości odorowej należy odróżnić od zagadnienia emisji gazów do powietrza (amoniaku czy siarkowodoru). Gazy te mają właściwości odorotwórcze, zatem dotrzymywania wymogów co do dopuszczalnego pułapu takiej emisji nie można utożsamiać z brakiem uciążliwości odorowych.

Wprawdzie brak jest w obowiązującym systemie prawa norm określających dopuszczalne wartości odorów emitowanych przez fermy hodowlane, jednakże ukształtowana już linia orzecznicza sądów administracyjnych wskazuje na obowiązek organów orzekających w sprawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dokładnego wyjaśnienia, czy ryzyko wystąpienia uciążliwości odorowej wystąpi w danej sprawie.

Zarówno w raporcie jak i w pozostałym materiale dowodowym sprawy brak jest analizy, na oszacowanie przewidywanych oddziaływań odorowych.

Organ pierwszej instancji w uzasadnieniu decyzji stwierdził, że „zapach pochodzący z tego typu hodowli będzie charakterystyczny, odczuwalny i rozpoznawalny. Występowanie uciążliwości zapachowych nie będzie sporadyczne, czy okresowe, a wręcz częste, biorąc pod uwagę planowanych kilka cykli w ciągu roku. Uciążliwości odorowe związane będą nie tylko z funkcjonowaniem obiektu, ale również z transportem nawozów, pasz, i.t.p.”

Należy podnieść, że ocena organu odnośnie uciążliwości odorowej przedsięwzięcia nie została udokumentowana i jest przedwczesna. Ocena organu opiera się na niepotwierdzonym domniemaniu negatywnego wpływu przedsięwzięcia na środowisko. Organ nie przedstawił materiału dowodowego pozwalającego na dokonanie oceny skali i zasięgu uciążliwości odorowej. Brak dokumentu zawierającego dane pozwalające na oszacowanie zasięgu terytorialnego i skali (natężenia, czasu trwania) przewidywanych oddziaływań odorowych oraz analizy otrzymanych obliczeń pod kątem potencjalnej uciążliwości planowanego przedsięwzięcia dla okolicznych mieszkańców, nie pozwala na zweryfikowanie stanowiska organu, że okoliczni mieszkańcy będą odczuwać skutki ciągłej emisji odorów do powietrza.

Pomimo braku norm odorowych niezbędne jest udokumentowanie skali zjawiska oraz wpływu tych uciążliwości na zdrowie i życie ludzi. Kwestia uciążliwości odorowych wymaga zatem przeprowadzenia przez organ pierwszej instancji postępowania dowodowego, mającego na celu ustalenie, czy planowane przedsięwzięcie będzie źródłem emisji odorów, oddziałujących w sposób nieakceptowany na otoczenie terenu inwestycji, tj. w szczególności na pobliską zabudowę mieszkaniową. Istotne znaczenie ma tu fakt, że organ pierwszej instancji odmówił ustalenia środowiskowych uwarunkowań, uznając uciążliwość odorową za nadmierną.

Stwierdzone braki w treści raportu, który jest kluczowym dowodem w tym postępowaniu administracyjnym i powinien uwzględniać wszystkie wymagania nałożone przez ustawodawcę w art. 66 ustawy oraz konieczność ustalenia czy planowane przedsięwzięcie będzie źródłem emisji odorów, stanowi o brakach w materiale dowodowym, a tym samym o naruszeniu reguł wynikających z art. 7, art. 77 § 1 i art. 80 k.p.a.

W ocenie Kolegium braki w materiale dowodowym uzasadniają uchylenie zaskarżonej decyzji w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez organ pierwszej instancji, na podstawie art. 138 § 2 k.p.a.

Prowadząc ponownie postępowanie organ pierwszej instancji powinien wezwać Inwestora do uzupełnienia raportu w zakresie określonym w art. 66 ust. 1 pkt 5 – 7 ustawy, a także dokonać ustaleń odnośnie poziomów substancji zapachowych w powietrzu i ich interpretacji pod kątem potencjalnej uciążliwości dla okolicznych mieszkańców. Jeżeli w ocenie organu prowadzącego postępowanie raport nie spełnia także innych warunków, powinien określić zakres jego uzupełnienia i zobowiązać Inwestora do ich usunięcia.

Przed ponownym wydaniem przez organ pierwszej instancji decyzji, konieczne jest ponowne uzgodnienie warunków realizacji inwestycji z regionalnym dyrektorem ochrony środowiska i organem właściwym w sprawach ocen wodnoprawnych, a także zasięgnięcie opinii państwowego powiatowego inspektora sanitarnego i organu właściwego do wydania pozwolenia zintegrowanego – art. 77 ust. 1 pkt 1, pkt 2, pkt 3 i pkt 4 ustawy.

Przed wydaniem decyzji niezbędne jest także podanie do publicznej wiadomości informacji, o których mowa w art. 33 ust. 1 ustawy oraz zawiadomienie stron postępowania, o zakończeniu postępowania dowodowego.

Następnie organ powinien dokonać analizy całości materiału dowodowego sprawy. Wnioski z tej analizy będą determinowały sposób rozstrzygnięcia sprawy.

Wydając decyzję organ powinien wziąć pod uwagę okoliczności wymienione w ust. 1 art. 80 ustawy.

Kolegium biorąc pod uwagę powyższe ustalenia orzekło jak w sentencji decyzji.
Decyzja niniejsza jest ostateczna.

P o u c z e n i e: Strona niezadowolona z treści decyzji może wnieść od niej sprzeciw do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, za pośrednictwem Samorządowego Kolegium Odwoławczego w Ciechanowie, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Stosownie do art. 64b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325) sprzeciw powinien czynić zadość wymaganiom pisma w postępowaniu sądowym, a ponadto zawierać wskazanie zaskarżonej decyzji, żądanie jej uchylenia oraz oznaczenie organu, który wydał zaskarżoną decyzję. Do sprzeciwu należy dołączyć jego odpisy dla każdej ze stron.

Otrzymują:

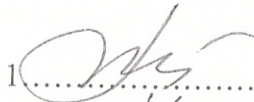
1. Pan
zam.

2. Pan

3. Wójt Gminy Lutocin + akta sprawy

4. Strony postępowania zgodnie z art. 49 K.p.a.
w zw. z art. 74 ust. 3 u.o.o.ś.

5. a.a.

1. 
2. 
3. 